Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 1 sierpnia 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 6 – Ciężar dowodu winy oskarżonego – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do niezawisłego i bezstronnego sądu – Oskarżenie cofnięte częściowo przez prokuraturę na rozprawie – Obowiązek orzeczenia przez sąd w przedmiocie niepodtrzymanych na rozprawie elementów aktu oskarżenia

W sprawie C-404/24 [Dimnev] [i]

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sofiyski gradski sad (sąd dla miasta Sofii, Bułgaria) postanowieniem z dnia 10 czerwca 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 10 czerwca 2024 r., w postępowaniu karnym przeciwko

KP,

przy udziale:

Sofiyska gradska prokuratura,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: C. Lycourgos (sprawozdawca), prezes izby, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu-Matei i N. Fenger, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu KP – D.L. Kamenova, advokat,

– w imieniu rządu niderlandzkiego – M. Bulterman i C. Schillemans, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: bułgarski.

[i] Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

– w imieniu Komisji Europejskiej – M. Wasmeier i I. Zaloguin, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. 2016, L 65, s. 1) oraz art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą").

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko KP, któremu zarzuca się posiadanie i dystrybucję środków odurzających.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 22 i 23 dyrektywy 2016/343 głoszą:

„(22) Przy ustalaniu winy podejrzanych i oskarżonych ciężar dowodu spoczywa na oskarżeniu, a wszelkie wątpliwości rozpatruje się na korzyść podejrzanego lub oskarżonego. Domniemanie niewinności zostałoby naruszone w przypadku przeniesienia ciężaru dowodu z oskarżenia na obronę, z zastrzeżeniem uprawnień sądu do działania z urzędu w zakresie ustalania faktów, niezawisłości sądownictwa przy ocenie winy podejrzanego lub oskarżonego oraz wykorzystania domniemań faktycznych lub prawnych w odniesieniu do odpowiedzialności karnej podejrzanego lub oskarżonego. Takie domniemania powinny być stosowane w rozsądnych granicach, z uwzględnieniem wagi sprawy i z zachowaniem prawa do obrony, zaś zastosowane środki powinny być racjonalnie proporcjonalne do obranego uprawnionego celu. Domniemania takie powinny być wzruszalne i w każdym wypadku powinny one być stosowane jedynie pod warunkiem poszanowania prawa do obrony.

(23) W różnych państwach członkowskich poszukiwaniem dowodów zarówno obciążających, jak i uniewinniających zajmuje się nie tylko oskarżyciel, lecz także sędziowie i właściwe sądy. Państwa członkowskie, które nie mają systemu opartego na zasadzie kontradyktoryjności, powinny mieć możliwość utrzymania obecnego systemu, pod warunkiem że jest on zgodny z niniejszą dyrektywą i z innymi właściwymi przepisami prawa Unii i prawa międzynarodowego".

4 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Domniemanie niewinności", brzmi następująco:

„Państwa członkowskie zapewniają, aby podejrzani i oskarżeni byli uważani za niewinnych do czasu udowodnienia im winy zgodnie z prawem".

5 Artykuł 6 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Ciężar dowodu”, stanowi:

„1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przy ustalaniu winy podejrzanych lub oskarżonych ciężar dowodu spoczywał na oskarżeniu. Powyższe stosuje się z zastrzeżeniem obowiązków sędziego lub właściwego sądu w zakresie poszukiwania zarówno dowodów obciążających, jak i uniewinniających, oraz prawa obrony do przeprowadzenia dowodów zgodnie z obowiązującym prawem krajowym.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie wątpliwości co do winy rozstrzygano na korzyść podejrzanego lub oskarżonego, także w sytuacji gdy sąd dokonuje oceny, czy uniewinnić daną osobę”.

Prawo bułgarskie

6 Zgodnie z art. 14 ust. 1 Nakazatelno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanego dalej „NPK”):

„Sąd [wydaje] orzeczenia na podstawie wewnętrznego przekonania […]”.

7 Artykuł 27 ust. 1 NPK przewiduje:

„Po wniesieniu aktu oskarżenia […] sąd prowadzi postępowanie i rozstrzyga wszystkie kwestie w sprawie”.

8 Artykuł 46 NPK stanowi:

„1. Prokurator wnosi i podtrzymuje oskarżenie o przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego.

2. Wykonując obowiązki wynikające z ust. 1, prokurator:

[…]

3) uczestniczy w postępowaniu sądowym w charakterze oskarżyciela publicznego;

[…]”.

9 Artykuł 246 NPK stanowi:

„1. Prokurator sporządza akt oskarżenia, gdy jest przekonany, że zebrano niezbędne dowody […] dla celów wniesienia oskarżenia przed sąd […].

2. W części aktu oskarżenia dotyczącej okoliczności faktycznych wskazuje się […] przestępstwo popełnione przez oskarżonego […].

3. W części aktu oskarżenia obejmującej wnioski wskazuje się […] kwalifikację prawną czynu […].

[…]”.

10 Artykuł 293 NPK brzmi następująco:

„Oświadczenie prokuratora, że należy umorzyć postępowanie karne lub wydać wyrok uniewinniający, nie zwalnia sądu z obowiązku wydania orzeczenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem”.

11 Zgodnie z art. 301 ust. 1 NPK:

„Przy wydawaniu wyroku sąd bada i rozstrzyga poniższe kwestie:

1) czy doszło do popełnienia czynu, czy został on popełniony przez oskarżonego i czy został popełniony w sposób zawiniony;

2) czy czyn jest przestępstwem i jaka powinna być kwalifikacja prawna tego czynu;

[…]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

12 Sofiyska gradska prokuratura (prokuratura dla miasta Sofii, Bułgaria) postawiła KP zarzuty w związku z tym, że w dniu 21 maja 2022 r. sprzedał on osobie trzeciej torebkę zawierającą 0,67 grama marihuany i przechowywał w dwóch różnych miejscach w celu dystrybucji dwie inne torebki zawierające 1,61 grama i 0,5 grama marihuany.

13 W akcie oskarżenia prokuratura ta zakwalifikowała te trzy czyny na podstawie art. 354a ust. 1 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego) jako dystrybucję środka odurzającego w odniesieniu do pierwszego czynu i posiadanie środka odurzającego w celu dystrybucji w odniesieniu do dwóch pozostałych czynów. Te trzy przestępstwa uznano za jedno przestępstwo zakwalifikowane jako „ciągłe”, przewidziane w art. 26 ust. 1 kodeksu karnego, podlegające karze pozbawienia wolności od dwóch do ośmiu lat oraz grzywnie od 5000 do 20 000 BGN (lewów bułgarskich, od około 2500 do około 10 000 EUR).

14 Sofiyski gradski sad (sąd dla miasta Sofii, Bułgaria), przed który sprawa została wniesiona i który jest sądem odsyłającym, rozpoznał sprawę i wysłuchał stron na rozprawie z poszanowaniem, zdaniem tego sądu, zasady kontradyktoryjności i prawa do obrony. W tych ramach KP oświadczył, że posiadał trzy torebki środków odurzających na własny użytek i nie sprzedawał takich produktów.

15 Na rozprawie, po etapie zebrania dowodów, prokurator uznał, że KP posiadał trzy torebki marihuany na własny użytek. W związku z tym prokurator wycofał się z niektórych elementów oskarżenia, a mianowicie sprzedaży pierwszej torebki osobie trzeciej oraz zamiaru dystrybucji dwóch pozostałych torebek. W konsekwencji wniósł on o uniewinnienie oskarżonego w odniesieniu do tych elementów oraz o skazanie go za przestępstwo przewidziane w art. 354a ust. 3 kodeksu karnego, a mianowicie za posiadanie środków odurzających zagrożone karą pozbawienia wolności od roku do sześciu lat oraz grzywną od 2000 do 10 000 BGN (od około 1000 EUR do około 5000 EUR). Obrońca KP wniósł natomiast o jego uniewinnienie ze względu na naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, których dopuszczono się przy zbieraniu dowodów na etapie postępowania przygotowawczego.

16 Sąd odsyłający podziela stanowisko prokuratora, co się tyczy zachowania oskarżonego w odniesieniu do drugiej i trzeciej torebki marihuany, lecz na podstawie własnej analizy zebranych dowodów uważa, że zachowanie KP w odniesieniu do pierwszej torebki wyczerpuje znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 354a ust. 1 kodeksu karnego, a mianowicie dystrybucji środków odurzających, jako że KP oddał tę torebkę osobie trzeciej po jej zakupie za wspólną zgodą i na koszt dzielony z tą osobą. W związku z tym sąd ten uważa, że za to przestępstwo należy wydać wyrok skazujący.

17 Wspomniany sąd wskazuje, że ustawodawstwo bułgarskie, a dokładniej art. 293 NPK, pozwala na takie skazanie, nawet wbrew opinii prokuratora wyrażonej na rozprawie. Prokurator przedstawia bowiem w skierowanym do sądu karnego akcie oskarżenia, którego nie może już cofnąć, ramy faktyczne i prawne tego oskarżenia, na podstawie których sąd ten ma orzekać, bez możliwości odstąpienia od tych ram w szczególności poprzez wypowiedzenie się w przedmiocie okoliczności faktycznych, których w nim nie wskazano. Sąd karny powinien zatem orzec w przedmiocie zasadności aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem – przy czym nie jest związany argumentami stron – podejmując w stosownym przypadku z urzędu wszelkie niezbędne środki w celu ustalenia okoliczności faktycznych wskazanych w tym akcie.

18 W tym kontekście sąd odsyłający zastanawia się, czy art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2016/343, zgodnie z którym „przy ustalaniu winy podejrzanych lub oskarżonych ciężar dowodu spoczyw[a] na oskarżeniu”, zobowiązuje prokuratora nie tylko do przedstawienia dowodów na poparcie oskarżenia, lecz również do wskazania sądowi, że wina ta została dowiedziona. Zdaniem tego sądu wątpliwe jest bowiem, czy prokurator może wywiązać się ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu, jeżeli nie twierdzi już na rozprawie, że oskarżony jest winny.

19 Wspomniany sąd jest zdania, że w takich okolicznościach dowód winy tej osoby musi pochodzić od sądu. W związku z tym sąd odsyłający zastanawia się, czy sąd orzekający może uznać z własnej inicjatywy, w ramach badania dowodów z urzędu, do którego odnoszą się art. 6 ust. 1 zdanie drugie oraz motywy 22 i 23 dyrektywy 2016/343, że wina ta została wykazana.

20 Ponadto sąd ten uważa, że oprócz tej dyrektywy do sytuacji rozpatrywanej w postępowaniu głównym ma zastosowanie decyzja ramowa Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiająca minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami (Dz.U. 2004, L 335, s. 8), wobec czego sytuacja ta jest objęta zakresem stosowania Karty określonym w jej art. 51 ust. 1.

21 W konsekwencji, skoro muszą zostać spełnione wymogi „bezstronnego sądu” w rozumieniu art. 47 akapit drugi Karty, sąd odsyłający zastanawia się, czy można uznać za bezstronny sąd, który wbrew wspólnemu stanowisku prokuratora i obrony sam udowodniłby winę oskarżonego, zastępując tym samym prokuratora w odniesieniu do niektórych elementów oskarżenia.

22 W tym względzie sąd odsyłający uważa, że sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym różni się od sytuacji analizowanej w wyroku z dnia 9 listopada 2023 r., BK (Zmiana kwalifikacji czynu) (C-175/22, EU:C:2023:844, pkt 55–57), w którym Trybunał uznał, że sąd był bezstronny. Przypomina on, że w sprawie w postępowaniu głównym prokurator wyraźnie wskazał, iż nie podtrzymuje niektórych elementów oskarżenia, w tym niektórych okoliczności faktycznych, podczas gdy w sprawie, w której zapadł wspomniany wyrok, chodziło jedynie o zmianę kwalifikacji czynów, w przedmiocie której prokurator nie złożył oświadczenia.

23 Wreszcie pod uwagę należy wziąć europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwaną dalej „EKPC"), z uwagi zarówno na „prawo międzynarodowe", wspomniane w motywie 23 dyrektywy 2016/343, jak i na art. 52 ust. 3 Karty.

24 Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł zaś w wyrokach z dnia 20 września 2016 r. w sprawie Karelin przeciwko Rosji (CE:ECHR:2016:0920JUD000092608) i z dnia 8 października 2019 r. w sprawie Korneyeva przeciwko Rosji (CE:ECHR:2019:1008JUD007205117), że sąd nie jest bezstronny, jeżeli prokurator był nieobecny na rozprawie, podczas której rozpatrzono nowe dowody. W tym pierwszym wyroku i w wyroku z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie Mikhaylova przeciwko Ukrainie (CE:ECHR:2018:0306JUD001064408) Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł również, że sąd nie jest bezstronny, jeżeli pod nieobecność prokuratora wydaje wyrok skazujący, wskutek czego ciężar dowodu winy oskarżonego spoczywa na tymże sądzie. Wynika z tego a fortiori, że sąd przejmuje funkcję wspierającą oskarżenie, jeśli skazuje oskarżonego, mimo że prokurator, obecny na rozprawie, wycofał się z niektórych elementów oskarżenia.

25 W tych okolicznościach Sofiyski gradski sad (sąd dla miasta Sofii) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy zgodne z art. 6 ust. 1 w związku z motywami 22 i 23 dyrektywy [2016/343] w związku z art. 47 akapit drugi Karty jest prawo krajowe, zgodnie z którym oświadczenie prokuratora, że nie podtrzymuje on oskarżenia, nie zwalnia sądu z obowiązku wydania orzeczenia co do istoty – a to będzie oznaczać wydanie wyroku skazującego w odniesieniu do części niepodtrzymanego oskarżenia?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

26 Poprzez pytanie prejudycjalne sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 2016/343 i art. 47 akapit drugi Karty należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na mocy którego sąd karny jest zobowiązany orzec w przedmiocie aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem, mimo że prokurator, po przedstawieniu na rozprawie dowodów umożliwiających zdaniem wspomnianego sądu skazanie oskarżonego za przestępstwa wskazane w tym akcie, wnosi w odniesieniu do niektórych czynów wymienionych we wspomnianym akcie o uniewinnienie oskarżonego lub skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

27 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że jedynym celem dyrektywy 2016/343 jest ustanowienie wspólnych norm minimalnych, a zatem nie dokonuje ona wyczerpującej harmonizacji postępowania karnego [wyrok z dnia 8 czerwca 2023 r., VB (Informowanie skazanego zaocznie), C-430/22 i C-468/22, EU:C:2023:458, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo]. W świetle ograniczonego zakresu harmonizacji dokonanej przez tę dyrektywę kwestie, które nie są przez nią uregulowane, podlegają prawu krajowemu [zob. podobnie wyrok z dnia 4 lipca 2024 r., FP i in. (Udział w rozprawach za pośrednictwem wideokonferencji), C-760/22, EU:C:2024:574, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo].

28 Artykuł 6 wspomnianej dyrektywy ma za przedmiot regulację rozkładu ciężaru dowodu w ramach wydawania orzeczeń sądowych rozstrzygających o winie (zob. podobnie wyrok z dnia 28 listopada 2019 r., Spetsializirana prokuratura, C-653/19 PPU, EU:C:2019:1024, pkt 33).

29 Na mocy art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2016/343 przy ustalaniu winy podejrzanych lub oskarżonych ciężar dowodu spoczywa na oskarżeniu. Trybunał orzekł już, że art. 6 ust. 1 tej dyrektywy stoi na przeszkodzie, jak wynika z motywu 22 wspomnianej dyrektywy, przeniesieniu ciężaru tego dowodu z oskarżyciela na obronę [zob. podobnie wyrok z dnia 8 grudnia 2022 r., HYA i in. (Brak możliwości zadania pytań świadkom oskarżenia), C-348/21, EU:C:2022:965, pkt 32].

30 Wynika z tego, że zgodnie z art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2016/343 strona oskarżająca powinna zebrać dowody na poparcie oskarżenia i przedstawić je właściwemu sądowi.

31 Jak wskazuje art. 6 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2016/343, obowiązek wynikający ze zdania pierwszego tego ustępu stosuje się z zastrzeżeniem obowiązków sędziego lub właściwego sądu w zakresie poszukiwania zarówno dowodów obciążających, jak i uniewinniających.

32 Ponadto, jak wynika z motywu 22 dyrektywy 2016/343, wskazania, że domniemanie niewinności zostałoby naruszone w przypadku przeniesienia ciężaru dowodu z oskarżenia na obronę, dokonano z zastrzeżeniem uprawnień sądu do działania z urzędu w zakresie ustalania faktów, niezawisłości sądownictwa przy ocenie winy podejrzanego lub oskarżonego oraz wykorzystania domniemań faktycznych lub prawnych w odniesieniu do odpowiedzialności karnej podejrzanego lub oskarżonego.

33 Wynika z tego, że spoczywający na oskarżeniu zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2016/343 obowiązek przedstawienia dowodu winy oskarżonego nie stoi na przeszkodzie temu, by ustawodawstwo krajowe mogło przewidywać, że do sędziego lub właściwego sądu należy dokonanie niezależnej oceny winy oskarżonego po przeprowadzeniu, w stosownym przypadku, samodzielnego poszukiwania dowodów zarówno obciążających, jak i odciążających.

34 Jest tak tym bardziej, gdy – jak w niniejszym przypadku – sędzia lub właściwy sąd oceniają winę oskarżonego niezależnie od oceny sformułowanej w tym względzie przez prokuratora, wyłącznie na podstawie dowodów przedstawionych przez niego i przez obronę.

35 Z powyższego wynika, że art. 6 ust. 1 dyrektywy 2016/343 nie stoi na przeszkodzie takiemu ustawodawstwu krajowemu, nawet jeśli prokurator, po przedstawieniu takich dowodów na rozprawie, wnosi w odniesieniu do niektórych czynów wskazanych w akcie oskarżenia o uniewinnienie oskarżonego lub o skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

36 W drugiej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 51 ust. 1 Karty w zakresie, w jakim państwa członkowskie stosują prawo Unii, powinny szanować prawa zagwarantowane w Karcie.

37 W tym względzie Trybunał orzekł, że domniemanie niewinności, do którego odniesiono się w motywie 22 i art. 6 dyrektywy 2016/343, zakłada, że sędzia jest wolny od wszelkiej stronniczości i wszelkich uprzedzeń, gdy orzeka o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Niezawisłość i bezstronność sędziów są zatem kluczowymi przesłankami dla zagwarantowania domniemania niewinności (zob. podobnie wyrok z dnia 16 listopada 2021 r., Prokuratura Rejonowa w Mińsku Mazowieckim i in., od C-748/19 do C-754/19, EU:C:2021:931, pkt 88).

38 Prawo każdego do rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy należy do wymogów nieodłącznie związanych z podstawowym prawem do rzetelnego procesu sądowego, zagwarantowanym w art. 47 akapit drugi Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 29 lipca 2024 r., Breian, C-318/24 PPU, EU:C:2024:658, pkt 80).

39 Należy zatem ustalić, czy wymogi niezawisłości i bezstronności przewidziane w art. 47 akapit drugi Karty stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które umożliwia sądowi karnemu po zakończeniu postępowania karnego skazanie oskarżonego za przestępstwo wskazane w akcie oskarżenia, nawet jeśli prokurator, po przedstawieniu zebranych dowodów, wnosi o uniewinnienie lub skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

40 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wspomniany wymóg niezawisłości ma dwa aspekty. Pierwszy aspekt, o charakterze zewnętrznym, wymaga, aby dany organ wypełniał swe zadania w pełni autonomicznie, bez podległości w ramach hierarchii służbowej, bez podporządkowania komukolwiek, w sposób wolny od nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, pozostając w ten sposób pod ochroną przed ingerencją i naciskami z zewnątrz, które mogą zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia (wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 Drugi aspekt, o charakterze wewnętrznym, łączy się z kolei z pojęciem „bezstronności” i dotyczy jednakowego dystansu do stron sporu i ich odpowiednich interesów w odniesieniu do jego przedmiotu. Aspekt ten wymaga przestrzegania obiektywizmu oraz braku wszelkiego interesu w rozstrzygnięciu sporu poza ścisłym stosowaniem przepisu prawa (wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 Tym samym wymagane na podstawie prawa Unii gwarancje niezawisłości i bezstronności oznaczają, że muszą istnieć zasady pozwalające wykluczyć w przekonaniu jednostek wszelką uzasadnioną wątpliwość, w szczególności co do neutralności danego organu względem ścierających się przed nimi interesów (wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 Nie można zaś uznać, że ustawodawstwo krajowe zobowiązujące sąd karny do wydania orzeczenia w przedmiocie aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem, bez związania sformułowaną przez prokuratora na rozprawie oceną dotyczącą winy oskarżonego, jest sprzeczne z tymi wymogami. Takie ustawodawstwo, które ma na celu zapewnienie pełnego stosowania ustawy karnej i karania sprawców przestępstw, nie może bowiem podważyć jednakowego dystansu tego sądu do stron postępowania i ich odpowiednich interesów w odniesieniu do jego przedmiotu lub wywołać w przekonaniu jednostek uzasadnioną wątpliwość w tym względzie.

44 Należy zauważyć, że w zakresie, w jakim Karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w EKPC, art. 52 ust. 3 Karty ma na celu zapewnienie koniecznej spójności między wyrażonymi w niej prawami a odpowiadającymi im prawami gwarantowanymi przez EKPC w sposób nienaruszający autonomii prawa Unii. Zgodnie z wyjaśnieniami dotyczącymi Karty praw podstawowych (Dz.U. 2007, C 303, s. 17) art. 47 akapit drugi Karty odpowiada art. 6 ust. 1 EKPC. Trybunał musi zatem zadbać o to, aby dokonana przez niego w niniejszej sprawie wykładnia zapewniała poziom ochrony, który nie narusza poziomu ochrony gwarantowanego przez art. 6 ust. 1 EKPC, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka [wyrok z dnia 19 grudnia 2024 r., Vivacom Bulgaria, C-369/23, EU:C:2024:1043, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo].

45 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym odnosi się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w myśl którego wymóg bezstronności wynikający z art. 6 ust. 1 EKPC stoi na przeszkodzie temu, by na sądzie karnym spoczywał ciężar wspierania oskarżenia poprzez wydanie, w stosownym przypadku po zebraniu nowych dowodów z własnej inicjatywy, wyroku skazującego, mimo że prokurator był nieobecny na rozprawach (wyroki ETPC: z dnia

20 września 2016 r. w sprawie Karelin przeciwko Rosji, CE:ECHR:2016:0920JUD000092608, §§ 73, 76; a także z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie Mikhaylova przeciwko Ukrainie, CE:ECHR:2018:0306JUD001064408, § 64).

46 Orzecznictwo to nie jest jednak istotne w niniejszej sprawie. Pytanie prejudycjalne nie dotyczy bowiem zebrania na rozprawie nowych dowodów z inicjatywy sądu orzekającego pod nieobecność prokuratora lub przeprowadzenia rozprawy również pod jego nieobecność, do których to okoliczności odnosi się wspomniane orzecznictwo, lecz obowiązku wydania przez ten sąd orzeczenia w przedmiocie aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem, w sytuacji gdy prokurator uczestniczył w rozprawie, czyli sytuacji, której jedyną cechą szczególną jest to, że po zebraniu wszystkich dowodów prokurator wniósł w odniesieniu do niektórych czynów wskazanych w tym akcie oskarżenia o uniewinnienie oskarżonego lub skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

47 W świetle całości powyższych rozważań na zadane pytanie należy odpowiedzieć, iż art. 6 ust. 1 dyrektywy 2016/343 i art. 47 akapit drugi Karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na mocy którego sąd karny jest zobowiązany orzec w przedmiocie aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem, mimo że prokurator, po przedstawieniu na rozprawie dowodów umożliwiających zdaniem tego sądu skazanie oskarżonego za przestępstwa wskazane w tym akcie, wnosi w odniesieniu do niektórych czynów wymienionych we wspomnianym akcie o uniewinnienie oskarżonego lub skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

W przedmiocie kosztów

48 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na mocy którego sąd karny jest zobowiązany orzec w przedmiocie aktu oskarżenia zgodnie z wewnętrznym przekonaniem, mimo że prokurator, po przedstawieniu na rozprawie dowodów umożliwiających zdaniem tego sądu skazanie oskarżonego za przestępstwa wskazane w tym akcie, wnosi w odniesieniu do niektórych czynów wymienionych we wspomnianym akcie o uniewinnienie oskarżonego lub skazanie go za mniej poważne przestępstwo.

Podpisy